WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)
z dnia 26 października 2006 r. *

W sprawie C-371/04

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, wniesioną w dniu 30 sierpnia 2004 r.,

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez G. Rozeta i A. Aresu, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Republice Włoskiej, reprezentowanej przez I.M. Braguglię, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez G. Albenzia, avvocato dello Stato, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

* Język postępowania: włoski.

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: C.W.A. Timmermans, prezes izby, R. Schintgen, P. Kūris, J. Klučka (sprawozdawca) i G. Arestis, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,
sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 marca 2006 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 1 czerwca 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swojej skardze Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że nie uwzględniając doświadczeń zawodowych i stażu pracy zdobytych w innym państwie członkowskim przez pracownika wspólnotowego zatrudnionego we włoskiej służbie publicznej, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 10 WE i 39 WE, jak również art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, str. 2, zwanego dalej „rozporządzeniem").

Ramy prawne

2 Artykuł 7 ust. 1 rozporządzenia stanowi:

„Pracownik, będący obywatelem państwa członkowskiego, nie może być na terytorium innego państwa członkowskiego ze względu na swą przynależność państwową traktowany odmiennie niż pracownicy krajowi pod względem warunków zatrudnienia i pracy, w szczególności warunków wynagrodzenia, [rozwiązania stosunku pracy] i, jeżeli [stanie się bezrobotny], [reintegracji zawodowej] lub ponownego zatrudnienia".

Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi

3 W związku z otrzymaną skargą Komisja zwróciła się pismem z dnia 18 grudnia 2001 r. do Republiki Włoskiej o udzielenie informacji na temat sytuacji obywatela wspólnotowego, który świadczył pracę nauczyciela we francuskiej szkole publicznej w ramach umowy o pracę z comitato d'assistenza scolastica italiana (włoskim komitetem wsparcia szkolnego, zwanym dalej „Coascit"), a którego doświadczenia zawodowe i staż pracy zdobyte we Francji nie zostały następnie uwzględnione we Włoszech. Wspomniane pismo pozostało bez odpowiedzi.

4 Pismami z dnia 25 marca i z dnia 12 sierpnia 2002 r. Komisja ponownie zwróciła się do Republiki Włoskiej o udzielenie informacji na temat sytuacji wspomnianego obywatela, jak również sytuacji innych osób borykających się z podobnymi problemami nieuwzględnienia doświadczenia zawodowego i stażu pracy zdobytych w innym państwie członkowskim. Komisja zwróciła się ogólniej o informacje dotyczące uregulowań oraz włoskiej praktyki administracyjnej w tym zakresie.

5 W związku z brakiem odpowiedzi na te pisma i po wezwaniu w dniu 19 grudnia 2002 r. Republiki Włoskiej do usunięcia uchybienia i przedstawienia uwag, w dniu 15 maja 2003 r. Komisja wydała uzasadnioną opinię wzywającą to państwo członkowskie do przyjęcia środków niezbędnych do zastosowania się do opinii w terminie dwóch miesięcy od jej doręczenia.

6 Uznając, że odpowiedź na tę opinię nie jest zadowalająca, Komisja wniosła niniejszą skargę.

W przedmiocie skargi

7 Na poparcie swojej skargi, Komisja podnosi dwa zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia art.10 WE, a drugi — naruszenia art. 39 WE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia.

W przedmiocie zarzutu naruszenia art. 10 WE

8 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że Trybunał jest uprawniony do badania z urzędu, czy spełnione zostały przesłanki wniesienia skargi o stwierdzenie uchybienia przewidziane w art. 226 WE (zob. w szczególności, wyroki z dnia 31 marca 1992 r. w sprawie C-362/90 Komisja przeciwko Włochom, Rec. str. I-2353, pkt 8; z dnia 27 października 2005 r. w sprawie C-525/03 Komisja przeciwko Włochom, Zb.Orz. str. I-9405, pkt 8 i z dnia 4 maja 2006 r. w sprawie C-98/04 Komisja przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, Zb.Orz. str. I-4003, pkt 16).

9 Należy podkreślić, że celem postępowania poprzedzającego wniesienie skargi jest umożliwienie państwu członkowskiemu zastosowania się do obowiązków wynikających z prawa wspólnotowego lub skutecznego przedstawienia argumentów obrony wobec zarzutów sformułowanych przez Komisję (wyrok z dnia 2 lutego 1988 r. w sprawie 293/85 Komisja przeciwko Belgii, Rec. str. 305, pkt 13 oraz postanowienie z dnia 11 lipca 1995 r. w sprawie C-266/94 Komisja przeciwko Hiszpanii, Rec. str. I-1975, pkt 16). Prawidłowość tego postępowania stanowi, wynikającą z traktatu WE, istotną gwarancję ochrony praw danego państwa członkowskiego. Jedynie, wówczas gdy gwarancja ta jest zapewniona, kontradyktoryjne postępowanie umożliwia Trybunałowi dokonanie oceny, czy państwo to w rzeczywistości uchybiło zobowiązaniom, których naruszenie jest zarzucane przez Komisję (ww. postanowienie w sprawie Komisja przeciwko Hiszpanii, pkt 17 i 18). W szczególności, wezwanie do usunięcia uchybienia w postępowaniu poprzedzającym wniesienie skargi ma na celu opisanie przedmiotu sporu oraz wskazanie państwu członkowskiemu, do którego zwrócono się o przedstawienie uwag, informacji niezbędnych do przygotowania obrony (wyrok z dnia 5 czerwca 2003 r. w sprawie C-145/01 Komisja przeciwko Włochom, Rec. str. I-5581, pkt 17).

10 Tymczasem, w niniejszym przypadku wezwanie do usunięcia uchybienia z dnia 19 grudnia 2002 r. nie wspomina o zarzucie naruszenia art. 10 WE.

11 Z tego wynika, że niniejsza skarga jest niedopuszczalna w zakresie dotyczącym stwierdzenia, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tego przepisu.

W przedmiocie zarzutu naruszenia art. 39 WE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia

12 Powołując się na wyroki: z dnia 15 stycznia 1998 r. w sprawie C-15/96 Schöning-Kougebetopoulou (Rec. str. I-47), z dnia 12 marca 1998 r. w sprawie C-187/96 Komisja przeciwko Grecji (Rec. str. I-1095), z dnia 30 listopada 2000 r. w sprawie C-195/98 Österreischischer Gewerkschaftsbund (Rec. str. I-10497) i z dnia 12 maja

2005 r. w sprawie C-278/03 Komisja przeciwko Włochom (Zb.Orz. str. I-3747), Komisja podnosi, iż zasada równości traktowania pracowników wspólnotowych, która wynika z art. 39 WE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia stoi na przeszkodzie temu, by okresy zatrudnienia jednego z tych pracowników w porównywalnej dziedzinie działalności w państwie członkowskim nie były uwzględniane przez administrację innego państwa członkowskiego przy określaniu warunków wykonywania działalności zawodowej, takich jak wynagrodzenie, grupa zaszeregowania lub ścieżka kariery, mimo że doświadczenia zdobyte w tym ostatnim państwie członkowskim byłyby uwzględnione.

13 W świetle tego orzecznictwa, Republika Włoska naruszyła w niniejszej sprawie przedmiotowe przepisy, ponieważ nie uwzględniła doświadczeń zawodowych i stażu pracy zdobytych w innych państwach członkowskich przez pracowników zatrudnionych we włoskiej służbie publicznej, zwłaszcza w dziedzinie edukacji i zdrowia.

14 Rząd włoski podnosi natomiast, że leżący po stronie władz publicznych państwa członkowskiego obowiązek uznania, dla określonych celów, okresów pracy świadczonej wcześniej w innym państwie członkowskim jest uzależniony od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: po pierwsze dziedziny działalności wykonywanej w obu państwach muszą być porównywalne, a po drugie działalność wykonywana w innym państwie członkowskim powinna pozostawać w związku ze służbą publiczną.

15 Tymczasem jeśli osoba, która wykonywała swoją działalność w danym sektorze publicznym została zatrudniona w ramach umowy o pracę regulowanej prawem prywatnym bez konkursu, to drugi warunek nie zostaje spełniony. Według rządu włoskiego uznanie doświadczeń zawodowych i stażu pracy zdobytych w innym państwie członkowskim przez pracownika wspólnotowego zatrudnionego następnie we włoskiej służbie publicznej jest uzależnione od zatrudnienia na podstawie konkursu, tak jak to ma miejsce we Włoszech.

16 W tym względzie, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że na podstawie art. 39 WE, w sytuacji gdy podmiot publiczny państwa członkowskiego przewiduje uwzględnienie, podczas rekrutacji personelu na stanowiska nieobjęte zakresem stosowania art. 39 ust. 4 WE, poprzednio wykonywanej przez kandydatów działalności zawodowej w administracji publicznej, organ ten nie może w odniesieniu do obywateli wspólnotowych stosować rozróżnienia w zależności od tego, czy działalność ta była wykonywana w tym właśnie państwie członkowskim, czy też w innym państwie członkowskim (zob. w szczególności wyroki z dnia 23 lutego 1994 r. w sprawie C-419/92 Scholz, Rec. str. I-505, pkt 12; ww. wyrok z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie Komisja przeciwko Włochom, pkt 14, i z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie Komisja przeciwko Hiszpanii, C-205/04, Zb.Orz. 2006, str. I-31*, pkt 14).

17 Co do art. 7 rozporządzenia, należy przypomnieć, że przepis ten stanowi jedynie szczególne wyrażenie zasady niedyskryminacji zagwarantowanej w art. 39 ust. 2 WE, w szczególnym obszarze warunków zatrudnienia i pracy, i stąd jego wykładni należy dokonywać w ten sam sposób, w jaki dokonano wykładni tego ostatniego przepisu (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Hiszpanii, pkt 15).

18 Z przywołanego orzecznictwa wynika, że nie można dopuścić odmowy uznania doświadczenia zawodowego i stażu pracy zdobytych przy wykonywaniu działalności porównywalnej w administracji publicznej innego państwa członkowskiego przez obywateli wspólnotowych zatrudnionych następnie we włoskiej służbie publicznej z uwagi na to, że osoby te nie zostały poddane konkursowi przed rozpoczęciem wykonywania działalności w sektorze publicznym tego drugiego państwa, gdyż jak zauważyła rzecznika generalny w pkt 28 swojej opinii, nie wszystkie państwa członkowskie dokonują rekrutacji na stanowiska w sektorze publicznym jedynie w taki sposób. Dyskryminacji można uniknąć tylko wówczas, gdy okresy wykonywania porównywalnej działalności przez osobę zatrudnioną zgodnie z warunkami lokalnymi w sektorze publicznym innego państwa członkowskiego zostaną uwzględnione.

19 Ponadto fakt, iż obywatela wspólnotowego, takiego jak, na przykład, autor pierwszej skargi skierowanej do Komisji w ramach niniejszej sprawy, wiązała umowa z Coascit pozostaje bez znaczenia, gdyż bezspornym jest, że osoba ta na podstawie tej umowy

wykonywała działalność nauczycielską w ramach francuskiej służby publicznej edukacji narodowej. Republika Włoska nie kwestionowała tego, że działalność ta była wykonywana przez tę osobę zgodnie z francuskimi zasadami krajowymi.

20 Żaden argument przedstawiony przez rząd włoski w celu uzasadnienia braku uznania doświadczeń zawodowych i stażu pracy zdobytych przez obywatela w innym państwie członkowskim nie może zatem być przyjęty.

21 W tych okolicznościach zarzut naruszenia art. 39 WE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia należy uznać za zasadny, stwierdzając, że wraz z upływem terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii rząd włoski nie podjął odnośnie do stanowisk nieobjętych zakresem stosowania art. 39 ust. 4 WE działań koniecznych w celu uznania doświadczeń zawodowych i stażu pracy zdobytych w innych państwach członkowskich przez pracowników wspólnotowych zatrudnionych następnie we włoskiej służbie publicznej.

22 Zważywszy na powyższe rozważania należy stwierdzić, że nie uwzględniając doświadczenia zawodowego i stażu pracy zdobytych przy wykonywaniu działalności porównywalnej w ramach administracji publicznej innego państwa członkowskiego przez pracownika wspólnotowego zatrudnionego we włoskiej służbie publicznej, Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 39 WE oraz art. 7 ust. 1 rozporządzenia.

W przedmiocie kosztów

23 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania, a Republika Włoska przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

1) **Nie uwzględniając doświadczenia zawodowego i stażu pracy zdobytych przy wykonywaniu działalności porównywalnej w ramach administracji publicznej innego państwa członkowskiego przez pracownika wspólnotowego zatrudnionego we włoskiej służbie publicznej, Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 39 WE oraz art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty.**

2) **W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.**

3) **Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Podpisy